

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Cdo/101/2016                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 7211220789                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 23.06.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Lubor Šebo               |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:7211220789.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu H. X., O. v S., zastúpeného JUDr. Pavlom Kissom, advokátom so sídlom Štúrova č. 20, 040 01 Košice, proti žalovanej Slovenskej legálnej metrológii n.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Hviezdoslavova č. 31, IČO: 37 954 521, zastúpenej obchodnou spoločnosťou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Šoltésovej č. 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 862 711, v mene ktorej koná JUDr. David Soukeník, advokát a konateľ, o určenie neplatnosti výpovede, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 20 C 92/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. novembra 2015 sp. zn. 1 Co 922/2014, takto

### rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 18. novembra 2015 sp. zn. 1 Co 922/2014 z r u š u j e a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 13. marca 2012 č. k. 20 C 92/2011-60 zamietol žalobu a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v sume 1 312,55 € do 3 dní po právoplatnosti rozsudku. Konštatoval, že výpoveď daná žalobcovi žalovanou v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej aj „Zákonník práce“) je v súlade s ustanoveniami Zákonníka práce, a preto je platná. Voči tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie.

Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením z 10. apríla 2013 sp. zn. 1 Co 136/2012 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil mu vec na ďalšie konanie z dôvodu, že súd prvého stupňa zaťažil rozhodnutie a konanie mu predchádzajúce vážnymi procesnými vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca sa v konaní podaným návrhom domáhal, aby súd určil, že skončenie pracovného pomeru zo strany žalovanej je neplatné a za týmto účelom predložil súdu listinné dôkazy, pričom z obsahu zápisníc o pojednávaní nevyplýva, aby súd vykonal dokazovanie účastníkmi navrhnutými dôkaznými prostriedkami - listinami postupom podľa § 129 O.s.p., avšak aj napriek tomu, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, pri rozhodovaní z nich vychádzal. Odvolací súd bol toho názoru, že súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie žalobcom navrhnutými dôkazmi v konaní a v odôvodnení rozhodnutia nezdôvodnil z akých dôvodov navrhnuté dôkazy nevykonal.

Súd prvého stupňa po vrátení veci odvolacím súdom na ďalšie konanie zamietol žalobu rozsudkom z 2. septembra 2014 č. k. 20 C 92/2011-219 v spojení opravným uznesením súdu prvého stupňa z 8. októbra 2014 č. k. 20 C 92/2011-231 a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v sume 4 474,16 € do 3 dní po právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že tvrdenia žalobcu sa vykonaným dokazovaním nepotvrdili, ale navyše priamo, či nepriamo vylúčili. Žalobca podľa neho neunesol dôkazné bremeno a tvrdenie, že bol vedúcim zamestnancom, a z tohto titulu výpoveď, ktorá mu bola zo strany žalovanej daná v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, neplatná nie je.

Odvolací súd na odvolanie žalobcu rozsudkom z 18. novembra 2015 sp. zn. 1 Co 922/2014 rozsudok súdu prvého stupňa z 2. septembra 2014 č. k. 20 C 92/2011-219 v spojení opravným uznesením súdu prvého stupňa z 8. októbra 2014 č. k. 20 C 92/2011-231 v zamietajúcom výroku potvrdil a zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania a vo výroku o trovách štátu a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení konštatoval, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci ak dospel k záveru, že žalobca nebol vedúcim zamestnancom, ktorý následne aj správne právne posúdil, ak žalobu zamietol. Ani počas odvolacieho konania podľa odvolacieho súdu nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu, preto na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré použil súd prvého stupňa poukázal a v celom rozsahu sa s nimi stotožnil. K odvolaniu uviedol, že ho nemožno považovať za dôvodné, ak vychádza z názoru, že bol vedúcim netechnickým zamestnancom žalovanej, a preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny. K výroku o trovách konania uviedol, že súd prvého stupňa sa nezaoberal účelnosťou vynaložených jednotlivých trov konania žalovanej a nezaoberal sa ani tým, či výnimočne mohol úspešnej žalovanej nepriznať náhradu trov konania podľa § 150 ods. 1 O.s.p. a teda či sú splnené predpoklady uvedené v tomto ustanovení, podľa ktorého môže súd výnimočne nepriznať náhradu trov konania úspešnému účastníkovi konania, ktorému by mu inak priznal náhradu trov a to celkom alebo sčasti. Vo vzťahu k účelnosti trov konania súd prvého stupňa neprihliadol na skutočnosť (ak priznával náhradu za stratu času a náhradu hotových výdavkov), že advokátska kancelária žalovanej má síce sídlo v Bratislave, avšak pracovisko má aj v Košiciach na ulici Letná č. 45 a vo Veľkej Lomnici na ulici Tatranská č. 611. Rovnako uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné, lebo z dôvodov napadnutého rozsudku nie je zrejmé, z akého východzieho miesta bola účtovaná náhrada za stratu času za účasť na pojednávaniach a náhrada hotových výdavkov.

Žalobca napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu z dôvodu, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Tvrdí, že odvolací súd nesprávne uzavrel, že nie sú dané žalobcom uvádzané odvolacie dôvody, nestotožňuje sa a ani s postupom odvolacieho súdu a ni s súdu prvého stupňa pri odôvodňovaní rozsudkov, keďže podľa žalobcu nedostatočne odôvodnili, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení jednotlivých dôkazov a prečo sa vždy priklonili iba k argumentom, ktoré svedčia v jeho neprospech. Má za to, že jeho pracovné miesto zrušené nebolo a jeho výpoveď je preto neplatná. Uviedol, že tým, že sa súd prvého stupňa vôbec nezaoberal touto jeho argumentáciou, považuje jeho rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené a v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu považuje oba tieto rozsudky za zakladajúce prípustnosť dovolania. Ak by sa podľa neho súd prvého stupňa a odvolací súd zaoberali týmito skutočnosťami, mohlo to priniesť iné rozhodnutie vo veci samej. Žalobca argumentuje tým, že po celý čas tieto skutočnosti tvrdil a vyplývajú aj z obsahu súdneho spisu, ktorý obsahuje všetky potrebné listiny. Súdy mali podľa neho tieto skutočnosti vziať do úvahy a pokiaľ sa s nimi nestotožnili, mali to primeraným spôsobom odôvodniť. Žalobca je toho názoru, že ani súd prvého stupňa ani odvolací súd sa v odôvodnení svojich rozhodnutí dostatočne právne nevysporiadali s jeho tvrdením, ktoré v priebehu celého konania uvádzal a zdôrazňoval.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že má za to, že výrok súdu prvého stupňa a následne odvolacieho súdu zodpovedajú výsledkom dokazovania, čo sa dostatočne prejavuje aj v odôvodnení jednotlivých rozhodnutí, dôvody sú jasné a presvedčivé, preto nie je dôvod spochybňovať ich rozhodnutie založené na dôkladne zistenom skutkovom stave. Žiadala preto zamietnuť dovolanie žalobcu a priznať jej náhradu trov konania a právneho zastúpenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním a dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu treba zrušiť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti takému potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Predmetné dovolanie preto podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. prípustné nie je.

Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. Povinnosť skúmať, či v konaní nedošlo k niektorej z nich vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba ale zdôrazniť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O.s.p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Žalobca existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

1. Žalobca v dovolaní namieta, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na

súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Pokiaľ žalobca namieta, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p.

Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá.

2. K námietkam žalobcu týkajúcich sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (nepreskúmateľnosť), treba uviesť, že nie každá procesná nesprávnosť, ku ktorej dôjde v priebehu občianskeho súdneho konania, je relevantná z hľadiska procesnej prípustnosti dovolania. S niektorými najzávažnejšími, taxatívne vymenovanými procesnými vadami, ktoré zakladajú zmätočnosť, spája Občiansky súdny poriadok priamo prípustnosť dovolania (viď § 237 ods. 1 O.s.p.); vady tejto povahy sú zároveň aj prípustným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Niektorým vadám inej procesnej povahy majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (tzv. iným vadám konania) pripisuje Občiansky súdny poriadok význam v tom zmysle, že ich považuje za relevantný dovolací dôvod (viď ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorý možno uplatniť v dovolaní, ale len pokiaľ je procesne prípustné.

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“.

Vychádzajúc z uvedeného Stanoviska o zmätočnosť v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. ide iba vtedy, keď je dôsledkom procesného postupu, ktorý je nesprávny v tom zmysle, že pri ňom nebola zachovaná právnym poriadkom stanovená procedúra prejednávania veci. Nie každá nesprávnosť, ku ktorej dôjde v občianskom súdnom konaní, je ale procesnou vadou (vadou procedúry prejednávania veci), prípadne procesnou vadou dosahujúcou (až) intenzitu, ktorú považuje za relevantnú uvedené ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku.

Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, III. ÚS 551/2012, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 196/2014, I. ÚS 287/2014, I. ÚS 606/2014, I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015.

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

Ústavný súd Slovenskej republiky už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak zo strany súdu došlo k takej interpretácii a aplikácii právnej normy, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Odôvodnenie rozhodnutia je obsahovou náležitosťou písomného vyhotovenia rozhodnutia, ktoré má v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. stručne, jasne, výstižne a presvedčivo uviesť, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, ako sa vyjadril žalovaný, a vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval súd za (ne)preukázané, z ktorých dôkazov (ne)vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil.

Vtedy, keď sudca (senát) v písomnej forme vyhotovuje rozhodnutie a na základe doterajších výsledkov konania zvažuje, čo, akým spôsobom a v akom vecnom slede zaradí do jeho textu, už vec neprejednáva. Účastník konania sa nezúčastňuje na tvorbe písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu. Občiansky súdny poriadok mu priznáva možnosť realizácie procesných oprávnení pred vydaním písomného vyhotovenia rozhodnutia a po vydaní písomného vyhotovenia rozhodnutia. To, čo súd napokon zaradí do písomného vyhotovenia rozhodnutia a akým spôsobom alebo v akom rozsahu v ňom odôvodní svoje skutkové a právne závery, je však - v rámci limitov daných platnou právnou úpravou - výlučne iba vecou súdu.

Proti tomu, čo účastník v rozhodnutí súdu považuje za nesprávne, nespravodlivé, nezodpovedajúce zákonu, má možnosť sa brániť, a to aj vtedy, keď zastáva názor, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia je nedostatočné, nevýstižné, nepresvedčivé alebo neúplné. Pokiaľ sa totiž účastník nazdáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia je nepreskúmateľné, má v plnom rozsahu zachované právo namietať túto nesprávnosť v procesne prípustnom opravnom prostriedku. Prítom však treba mať na zreteli, že skutočnosť, že súd svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočne, bez ďalšieho neodníma účastníkovi konania možnosť pred súdom konať (pokiaľ nejde o taký prípad, v ktorom písomné vyhotovenie rozhodnutia nebude obsahovať ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu). Ako je konštatované v závere citovaného Stanoviska, „V súlade s právnymi závermi vyjadrenými v rozhodnutiach EŠLP môže však o takýto výnimočný prípad ísť len vtedy, keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky (až) vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ alebo vady „zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. Len v takomto výnimočnom prípade môže uvedená okolnosť zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo len takto charakterizovaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutia môže intenzitou svojich právnych dôsledkov prekročiť rámec tzv. inej vady, v tomto ustanovení Občianskeho súdneho poriadku neuvedenej“.

Prihliadajúc na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvého stupňa) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a preto ho možno považovať za preskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (1/ čoho sa žalobca domáha a z akých dôvodov, 2/ aké je stanovisko žalovanej k žalobe, 3/ aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, 4/ aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), 5/ aké právne normy na vec aplikoval, 6/ ako tieto normy vyložil, 7/ ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, 8/ aké právne závery vyplývajú vo vzťahu k podanej žalobe), súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa naplňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. Odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu

zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 2 O.s.p. Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu, pre zdôraznenie jeho správnosti poukázal na uvedené skutočnosti. Vysporiadal sa aj s odvolacími námietkami žalobcu.

Obsah rozhodnutí nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila (ako výnimka) druhá veta Stanoviska prijatého Občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3. decembra 2015.

Najvyšší súd preto uzatvára, že i keby dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prípadne nepreskúmateľné, nemohlo by to založiť prípustnosť dovolania žalobcu.

3. Žalobca v dovolaní uviedol, že má za to, že jeho pracovné miesto zrušené nebolo a jeho výpoveď je preto neplatná, vyslovil tak nespokojnosť aj s právnym posúdením veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením vecí, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo však nie je tento prípad (viď napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012, 7 Cdo 116/2013, a iné). Z uvedeného plynie, že na žalobcom uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (i keby bol prípadne opodstatnený) najvyšší súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

4. Na vady konania, ktoré sú uvedené v § 237 O.s.p., je najvyšší súd povinný prihliadať bez ohľadu na to, či ich dovolateľ uplatnil alebo neuplatnil (viď § 242 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo a verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávisle a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhoduje o jeho občianskych právach a záväzkoch.

V zmysle článku 6 ods. 1 dohovoru jednou zo všeobecných záruk spravodlivého pojednania vecí pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Tento princíp je jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania a vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť jej protistrane.

Koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť predložiť nielen všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa pred ním. Požiadavka, aby procesné strany v konaní mali možnosť dozvedieť sa a vyjadriť sa ku všetkým zhromaždeným dôkazom alebo k stanoviskám pripojeným v spise, sa aplikuje aj na odvolacie konanie.

Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia.

V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že k odvolaniu žalobcu (viď č. I. 234 spisu) sa písomne vyjadrila žalovaná podaním doručeným súdu prvého stupňa poštou 7. novembra 2014 (č. I. 254 spisu), žalobca ale nemal možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd mu toto vyjadrenie žalovanej nedoručil. Opomenutím doručenia tohto vyjadrenia žalobcovi došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru a tým k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

5. So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že žalobcovi bola z dôvodu uvedeného pod bodom 4. odňatá možnosť pred súdom konať. Dovolanie žalobcu je preto nielen prípustné (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), ale aj opodstatnené (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.).

Najvyšší súd z uvedeného dôvodu napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.).

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.